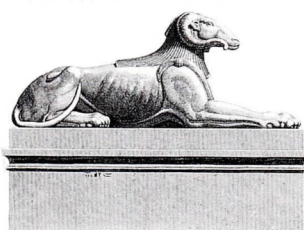

HIDDEN

TIMES

19DE JAARGANG NR 26 2016

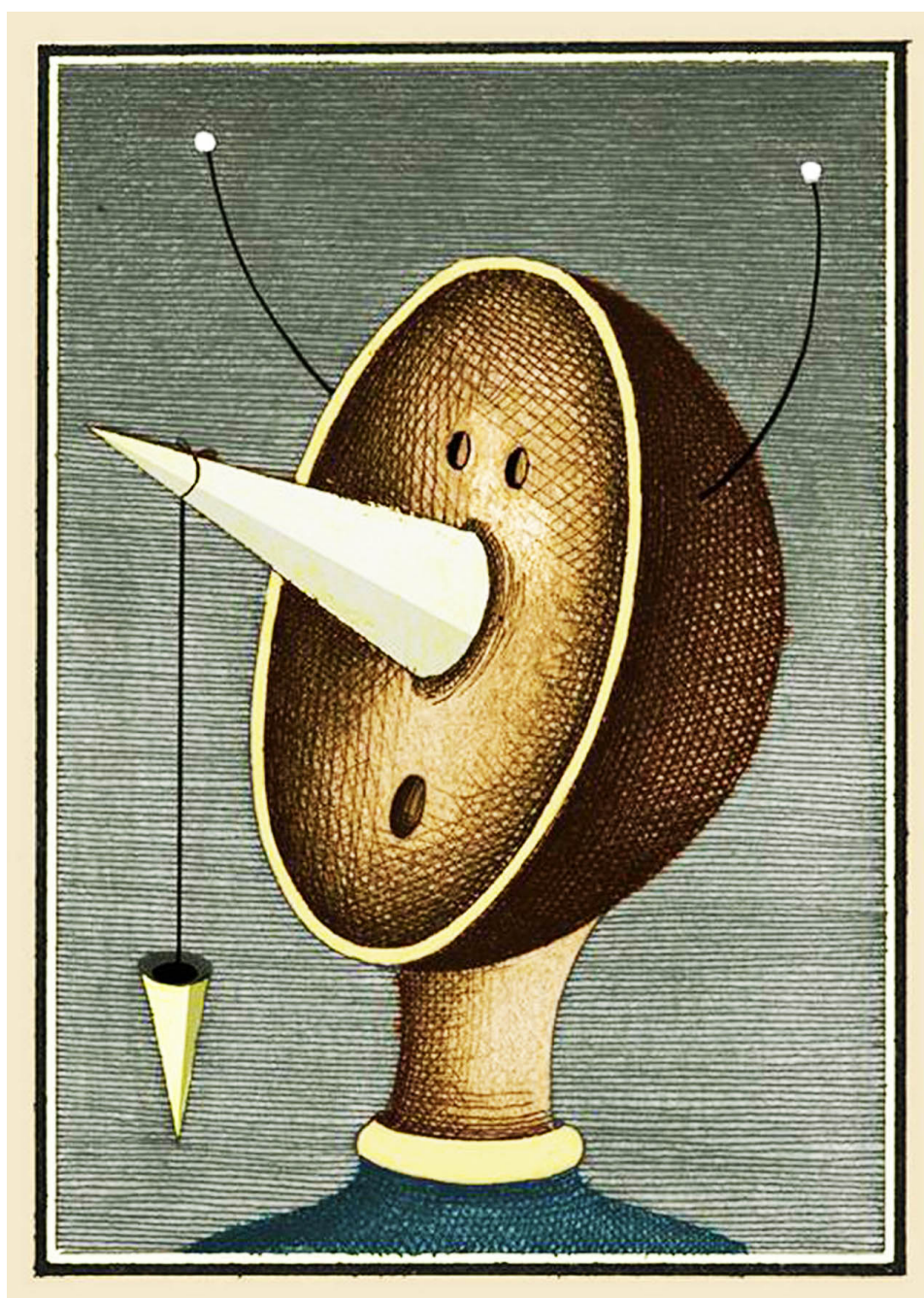
UITGAVE DE BIERUMER SCHOOL HEREWEG 12 9906 PE BIERUM TEL 0596 785702

MUSEUM VOOR HEDENDAAGSE KUNST

WWW.BIERUMERSCHOOL.NL

INFO@BIERUMERSCHOOL.NL

PRIJS PER
EXEMPLAAR
€10,00

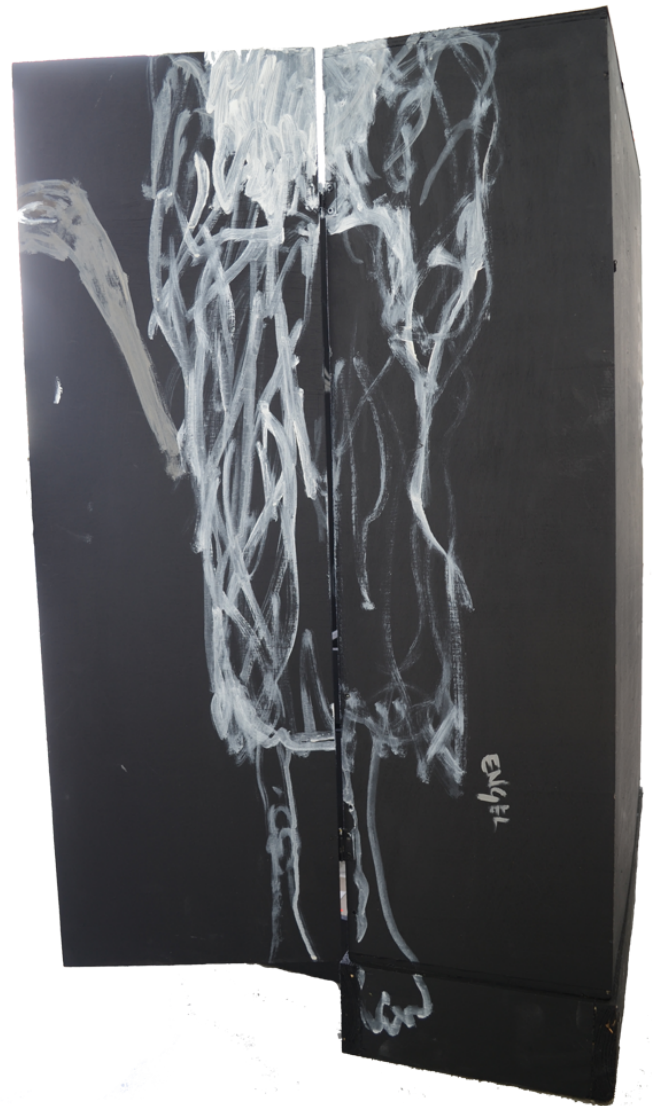
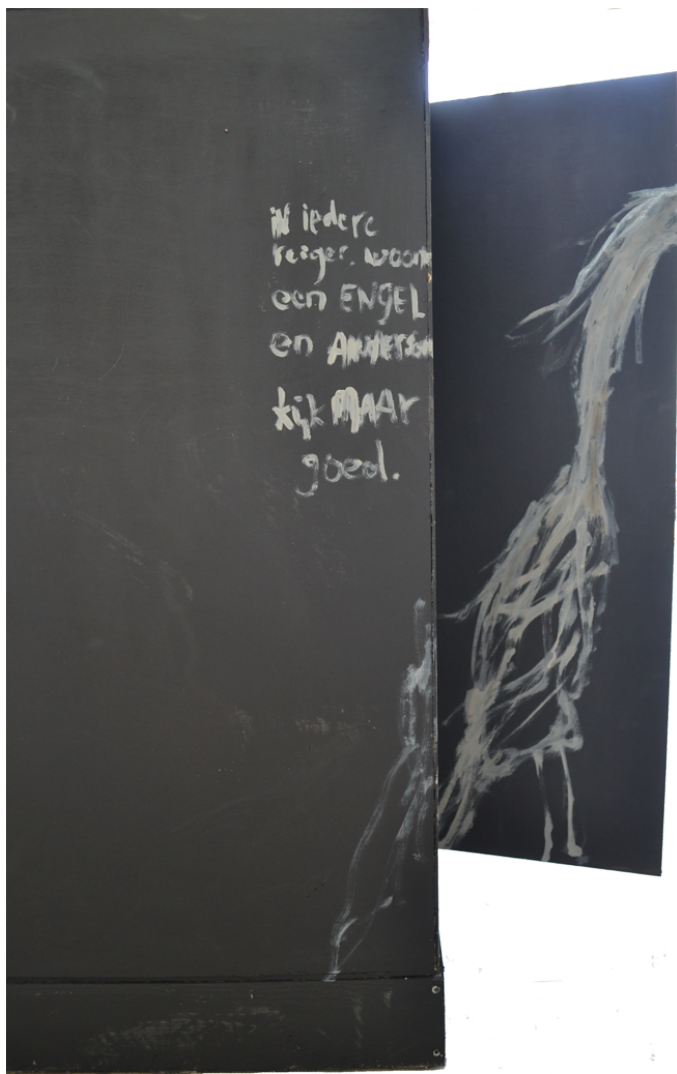
Een dagje grenzeloos genieten

Het is Amstellanddag, open dag aan en langs de Amstel tussen Ouderkerk aan de Amstel en Amsterdam. Boerderijen, buitenplaatsen, lusthoven, zorg- en begeleidingsboerderijen, ateliers, weidevogelwandelingen, boottochtjes, veerponten, theateroptredens, een zomerbloemen pluktuin, informatieborden, kunstpanelen met oude pentekeningen, schilderijen en schetsen waarop de Amstel geportretteerd staat. Je mag 't erf op bij melkveehouderijen, vleeskoehouders, theesalons en landschapsbeheerders. Weekend, het mooie lenteweer trekt. Wandelend, rennend, fietsend, varend en rijdend trekken mensen het buitengebied in, de stad uit.

Fietsend op de Amsteldijk moet ik goed opletten want in rap tempo komen hardlopers, racefietsers in groepen van 20 of meer tegelijk voorbij die mij waarschuwende opmerkingen toeschreeuwen alsof ze me uitschelden. Op het smalle dijkje denderen colonnes motorrijders en Bentley's, Rang Rovers, Maserati's en Porsches zoeven rakelings langs. Op het water in twee richtingen een gestage stoet van 'kijk ik en mijn boot'; gemotoriseerde varende huiskamers van 8 of 20 meter lang met namen als Fuck You, Mijn Vaar Genot, No Limit, Bacchus, Bezet en My Pleasure. Met twee keer 150 pk buitenboord achter zich of een vette V8 die onderin ligt te rochelen. De bestuurders kijken vooruit en niet om naar wat ze te weeg brengen met hun golven. Ze denken waarschijnlijk dat ze in zoiets als een auto zitten en over een asfaltweg toeren; helemaal naar hun zin met zichzelf en hun bezittingen. 't Kan niet op. 't Is duidelijk dat er voor tonnen aan trots langs komt. Hoe groter de boot, des te minder mensen zitten erin. Een twee verdiepingen hoge speedboat van meer dan twaalf meter lang heeft slechts twee mensen aan boord, allebei aan hun smartphone. In aftandse verveloze badkuipvletjes zitten de meeste mensen geperst. Het water net tot onder de rand. Het is warm, de zon staat erop maar weinigen voelen zich vrij en speels om erin te springen. Op vele koppen is af te lezen dat ze moeten ontspannen, de stress moet eraf, de zorgen moeten weg. Geen mededogen meer, geen rekening houden met. Dik is dik, vet is vet cool, schreeuwerig is gewoon, pronken is natuurlijk en het onderscheid tussen de degenen die het hebben en die het niet hebben en het nooit zullen krijgen is juist en normaal. Roofbouw is prima. Met mij gaat het goed want ik vier feest. Als je jouw voordeel niet te pakken krijgt is dat jouw probleem. Een uiterst grofmazig complex systeem van langs elkaar heen leven. Onverschilligheid, acceptatie, egocentrisme, zelfexpressie, gedachteloos, vastgehouden en opgekropt leed. Eén verkeerde opmerking of gebaar en de hel breekt los. De Amstel is altijd een showpromenade geweest. Van dagelijkse goederenvaarweg omgevormd tot de catwalk van rijke Amster-dammers en hun genodigden. Er zijn geen vrachtschepen meer anders dan de historische spik en span vloot van oude opduwertjes, slepers, verladers, inspectievaartuigen, salonboten, schouwen, aken en vletten in welke vorm dan ook die zich liever niet mengen met te burgerlijke vaart. Al die kruisers, bakdekkruisers, motorjachten en luxe bootjes die net te hard varen alsof ze weer snel thuis moeten zijn. Geen ontspanning maar verplichte status. Je hoort op zo'n dag als deze te varen met de opgepoetste boot, vrouw, hond, koele witte wijn, bier en lekkere hapjes. Soms een barbecue en een discoinstallatie die vet hard staat. Buitenplaats Tulpenburgh is zonder verdere redenen dicht voor het publiek. Er ligt wel een stapel folders van drie pagina's over de historie, teruggaand tot 1650 samen met de actuele nieuwbouw beschrijving. De huidige eigenaar is bezig om rond de fundamenteën van het oude Tulpenburgh een nieuw lusthof te bouwen inclusief woonhuis, stallen, binnenplaats, oranjerie, Grand Canal, slingermuur, wandel-paden, veenplas, een heembos en symmetrische borders. Vroeger, in de oorspronkelijke opstelling was het een arcadische idylle naar de godin Diana met fonteinen en een waterval, bediend door paarden die via een rad water naar een reservoir van wel 155 kubieke meter op het dak stuwden.

Overall op de weg en het water is het dringen. De toestroom vanuit Amsterdam is enorm. De smalle strook van de Amstel en het dijkje aan weerskanten wordt volledige in beslag genomen door recreanten. Het landschap moet tegelijkertijd ontspanning, vertier, versnaperingen, ruimte, groen, sport, beweging, verbeelding, kunst, natuur en cultuur bieden. Even niets, even eruit is big business. Alle organiserende instanties vechten om lidmaatschap- en sponsorgelden, gedragscodes, toegangsgelden, gezinskorting, kinder- en volwasseneneducatie, samenwerking en historische verankering. De Stichting Beschermers Amstelland 'staat voor het behoud van Amstelland als een open en toegankelijk, vitaal agrarisch gebied met grote natuur- en landschapwaarden, waarin met respect voor landschap, natuur en cultuurhistorie kan worden geboerd en gerecreëerd.' Doch ieder perceel dat vrij komt wordt kaal gehaald. De oude woning wordt gesloopt en daarna vereist er luxe retrobebouwing die economisch succes, overvloed en geslotenheid vorm geeft. Massief hekwerk, beveiligingscamera's, toegangspoorten, parkeerkelders, zwembaden, jacuzzi's, relaxruimtes en een zee van buitenverlichting. Spanning en stress is de uitstraling. Daardoor klopt het totale beeld van de opgepimpte groene weides zonder weidevogels maar met Charolais runderen, de rechte schone sloten, de overvolle dijkes en de Amstel waar bijna geen ruisende rietoever meer is. De Amstel als een driftig klotzend doorgaande stroom egocentrische hebzucht die op dagen als deze compleet aan zijn max zit. Meerkoeten en nijlganzen houden stand samen met een paar verschrikte eendjes. Alle andere van verfijning of specifieke waterbiotopen afhankelijke vogels zijn verdwenen.

Een bekend verhaal. Films van Bert Haanstra; Alleman (1963) of Bij de beesten af (1972) en Kyaanisqatsi (1983) van Godfrey Reggio lieten hetzelfde zien: natuur en mens uit balans. Is de druk van ons massagedrag heftiger en intenser geworden? Zijn we ranziger en eigenzinniger, met grotere verschillen? Ja, we zijn hard en direct, bewust beledigend en kaal polemisch. Zonder introductie spreken en schrijven we sociale media en internet vol. Ieder tettert uit volle overtuiging en eigenbelang zijn en haar waarheid in het rond. Zonder empathie, ingetogenheid of verfijning. De lol is er allang af en degene die het naar zijn zin heeft is verdacht. Om bij het begin te beginnen; het water dat in de Amstel stroomt. De verkwikking, de koelte, het reinigingsritueel, het water dat zoveel over en door zich heen laat gaan. Dat water is inmiddels vervuild door de overvloed aan chemicaliën en medicijnen die we gebruiken en dus via 't riool het oppervlaktewater in lozen. De zuivering haalt het er niet uit. 't Kan weggezuiverd worden maar dat vinden we te duur. Het lijkt goedkoper om de natuur te verpesten. Medicijnresten verstoren het waterleven steeds meer. Algen die voor de vissen oneetbaar worden, vissen die hun paaiplaats niet meer kunnen vinden. De concentratie van hormoonresten, antidepressiva en pijnstillers in het oppervlaktewater is al zorgwekkend toegenomen. De chemische communicatie tussen dieren onderwater is verstoord zodat voedsel- en voortplanting ketens verstoord zijn. De stressfactor vanuit de stad is tot diep onder water doorgedrongen. Zuiverheid en natuurlijkheid is nergens te vinden. De frisse lucht is schijn. Een frisse neus halen of even bijkomen en ontspannen op en langs de Amstel is een waanvoorstelling.

Claudia Huft

Vrienden van het goede en schone, een overdenking te hooi en te gras.

Al dartelen wij, zeg maar, door een finaal directe ademloze vetgave coole periode met niet te ontwijken schaampotmuziek en apathische fixatie naar anderen toe en zeg maar linzenmoes voor de rest van de wereld en secretarissen van staat en cultuur slapend zonder een sprankje historisch besef onder lakens van lafheid en inertie in kamers met vanouds zalmkleurige wanden, wij despereren toch niet en . . . waanzin is een kwaal maar bij je verstand zijn is soms een hartverscheurende ervaring.

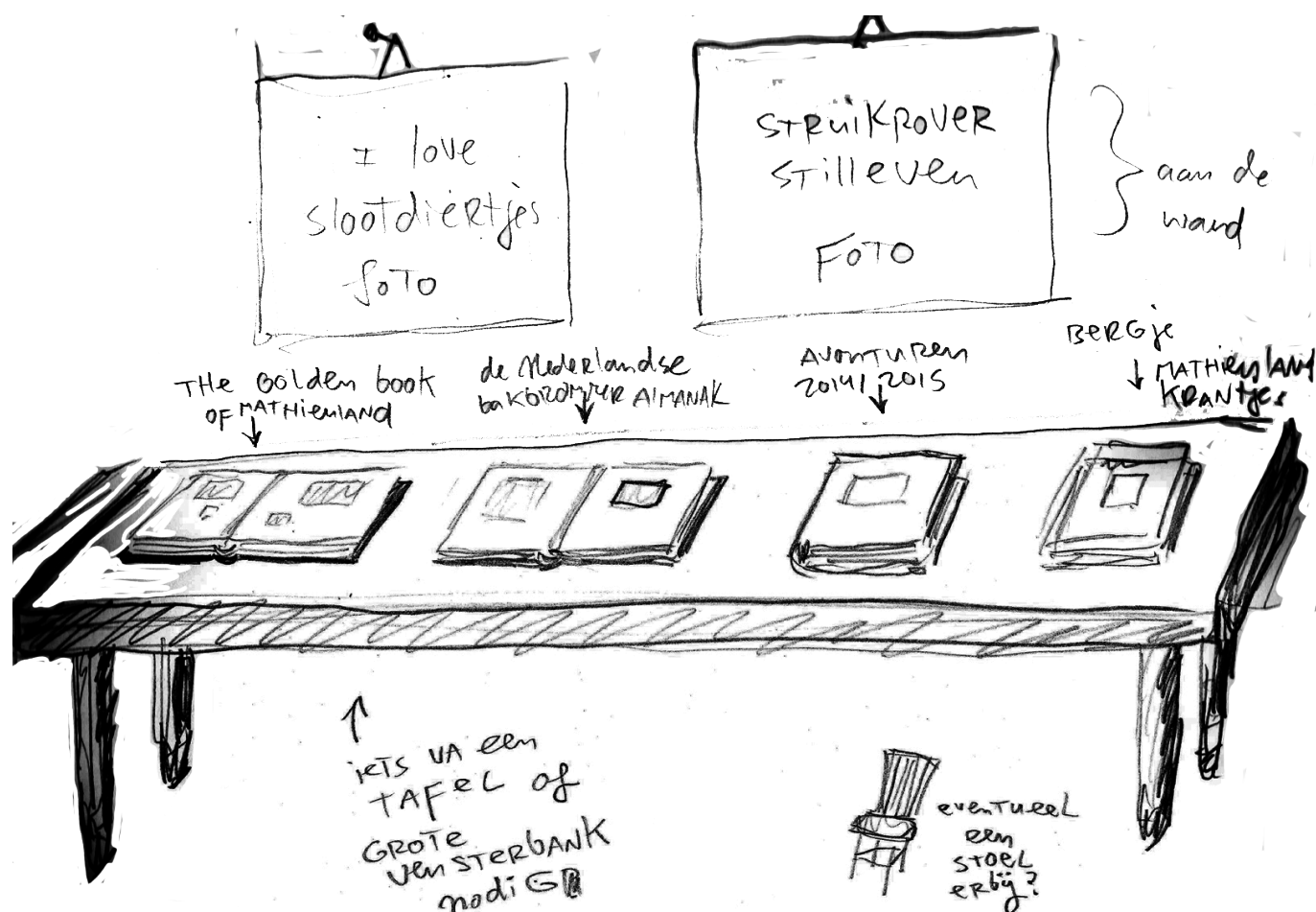
En toch, de mens wil zichzelf vinden, zijn eigen plaats bepalen tussen al wat leeft, zijn eigen wezen doorgronden, omdat hij het gewoon niet laten kan. Het verlangen naar inzicht en begrip, naar een oplossing van het raadsel, het raadsel van het bestaan, van het eigen ik, van eigen plaats in de niet te bevatten velden van tijd en ruimte. Kunst staat voor een ernstig pogen, met de werkelijkheid, met het leven in het reine te komen. Kunst als levenservaring ook, met alle kenmerken daarvan, steeds in beweging, rijk aan vormen, nooit tevreden met het bestaande, altijd denkend aan dat wat gaat komen, nooit genoeg nemend met vooraf getrokken grenzen, altijd verlangend naar zingevende expansie.

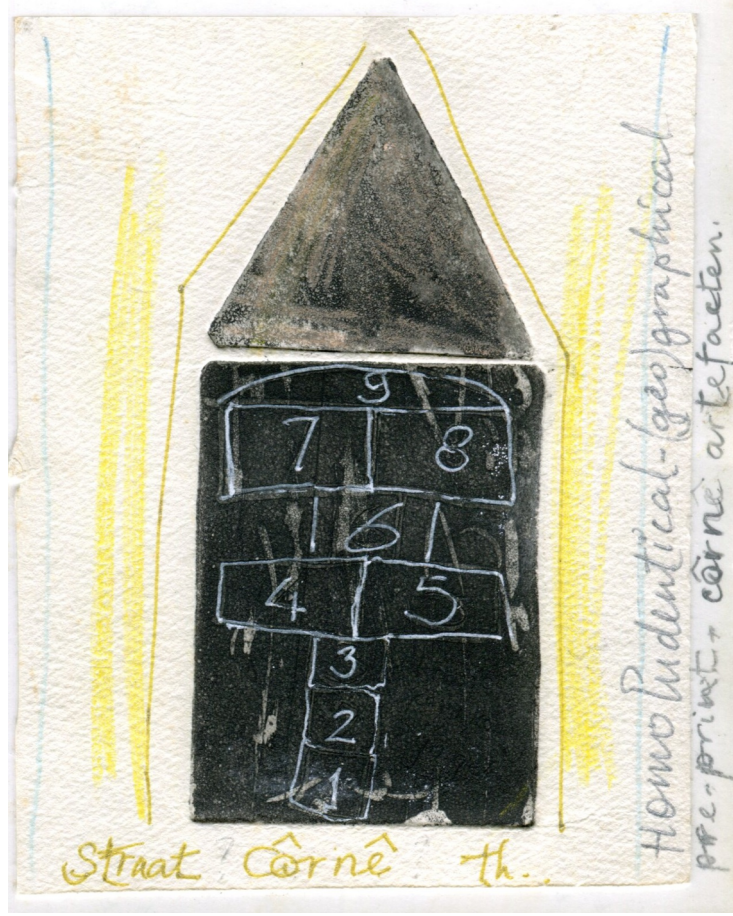
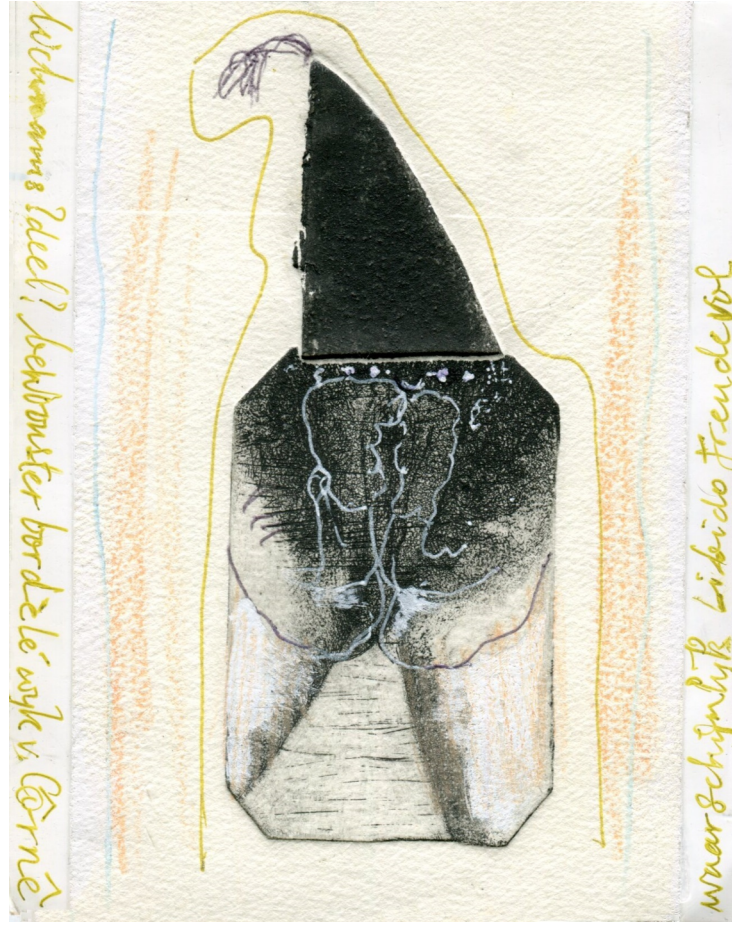
Te bedenken dat ieder vormverschil zijn zin en waarde ontleend aan het innerlijke, aan onderscheid in psychische instelling, in mentaliteit, in uitgangspunt, in streven. En zoals de kunstenaar, de maker, zich helemaal geeft, zo moet ook de toeschouwer, de ontvanger zich geheel geven. Kunst vraagt bovendien om stille attentie, ze is daarbij een speciale oefening in waarneming van een wereld en een realiteit niet eerder gezien. Wie beeldende kunst wil benaderen, moet met overleg en grote oplettendheid te werk gaan, dat weten we eigenlijk allemaal. Dat wil dus zeggen, iedere afwijkende vorm, kleur, lijn, moet gezien en precies geïnterpreteerd worden en de oorzaken ervan moeten worden opgespoord. Rustig en stil moet men zijn, en langzaam bewegen, het knakken van vingers of geluiden van darm of keel, smakkende lippen, tandengeknars, geweent, het moet vermeden worden. Want het kunstwerk heeft scherpere zintuigen dan je denkt, het is gewend aan reflectie, aan stilte, de stilte van museum of galerie, gewend aan lange en eenzaam doorwaakte nachten. Het kunstwerk met haar overgrote sensitiviteit, elk kunstwerk, goed of miserabel, ontgaat niets, de geringste zucht, het zachtste fluitje, het wordt opgemerkt. Het doek, de verf, het papier, metaal of steen, ze zijn haar onfeilbare wachters. Het is daarom van belang het te betrachten werk vanuit de juiste hoek te benaderen, onder de wind zagezegd en natuurlijk met open oog, helder inzicht en misschien zelfs wel met niet weinig bewondering, want de kunst, ze is nog altijd de stralende bruid van de tijd. Kunst kan het onvermogen tot het opdoen van ervaringen, tot denken, ernstig aantasten en je raakt er niet op uitgekeken in tegenstelling tot een foto die, vergeef me de uitdrukking, zoals een boterham de honger stilt snel verzadigd. Kunst is geen zaak voor de massa, hetgrote publiek, ze is geen gemeen goed, ongeschikt voor ongeofende ogen, voor nieuwsgierige snelle blikken. Ze is gespeend van communicatie, is geen spiegel van de tijd. We worden opgevoed en maken massaal gebruik van nieuwe, computergestuurde digitalien en ook nog van oude populaire media, die in vaak botte en opgewekte toonzetting alles wat het niet kan bevatten als ontoelaatbaar beschouwt, als niet bestaand, ze zijn niet meer dan de toverballen van ons historisch bewustzijn.

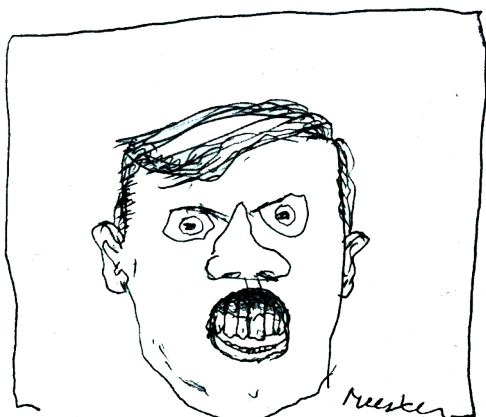
En de koeriers van de post ijlen voort, het lot ijlt voort, de ramp ijlt voort, en de eiken zeiden, we groeien, en de vissen zeiden, we zwemmen, en de ijken vroegen hoe laat is het, en de vissen zeiden, wees ons genadig.

Je kunt een vergelijking aangaan wat de kunsten betreft met de kleur of niet-kleur zwart, zwart als de meest essentiële kleur die vraagt om respect, zich niet laat prostitueren, de ogen niet wil strelen, meer dan de fraaie kleuren van tijdschrift of palet, een werktuig van de geest, van wijsgerig zwijgen, zijnde dochter van de godin Nacht, is ze verzoening van klank en stilte als een avondkalm stil bewegend licht over een breed meanderende hollandse rivier.

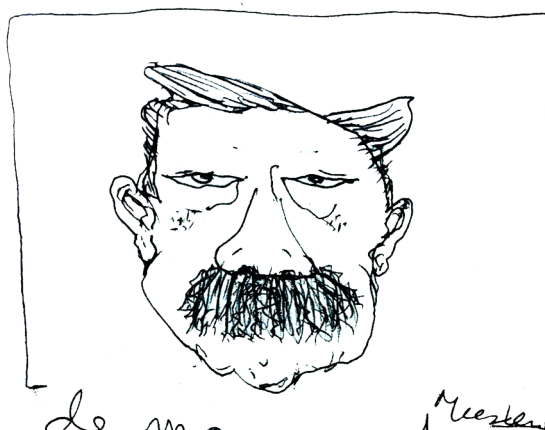
Kunst is te begrijpen als doorgeefluik van ethiek, ze is de humane trots van de scheppende mens, laat de mens zien op z'n best, stelt nimmer teleur, ze is de estafettestok van leven en liefde. We kunnen kunst, speciaal ook literatuur zien als een immense ruimte van reflectie, waar we elkaar kunnen ontmoeten, waar we alles wat onder de zon is kunnen onderzoeken en overwegen. De kunsten vertegenwoordigen verreweg het meest educatieve dat we hebben, ze stijgt uit boven haar rivalen, filosofie, theologie en wetenschap, ze is een geweldige internationale mensentaal.

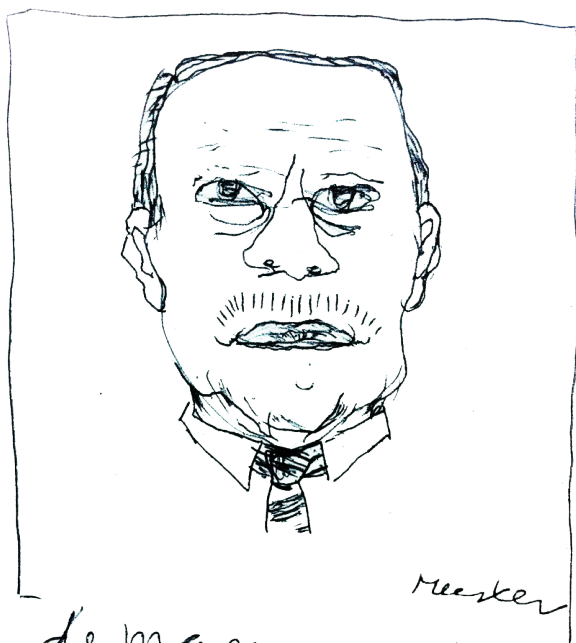

Meester
de man zonder
bovenlip
(maar met een rechte teen)

Meester
de man met
de verborgen bovenlip
(maar zonder slaapkamergordijnen)

Meester
de man met
de geroigneerde
bovenlip
(maar met de dirty mind)

Meester
de man met
de babybovenlip
(maar moederlijke vrouwen haak)

HIDDEN TIMES

19DE JAARGANG NR 26 2016

production Manja Kindt Jan P van den Bos
editor Emma Urinia Fanny Urinia cr
art direction Laura Banfi
design Rirette Maitrejean cr
proctor Recent Peuterdrift

published by Chimney Press Publications
syndicate of the Hôpital Général
Bierumer School
Hereweg 12 9906 PE Bierum NL
c De Verborgen Tijd
printed in Groningen by
CNA Printing Services Groningen
EG library catalogue nr 3741162

nr

signature